

ЗАКОН ЗА ДАНЪК ВЪРХУ ЗАСТРАХОВАТЕЛНИТЕ ПРЕМИИ

Глава първа

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Цел на закона

Чл. 1. Този закон урежда облагането с данък върху застрахователните премии, наричан по-нататък „данък“.

Обект на облагане

Чл. 2. С данък се облагат застрахователните премии по облагаеми застрахователни договори, рисковете по които са поети от застрахователи.

Данъчно задължени лица

Чл. 3. (1) Данъчно задължени лица са:

1. застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането, за сключените от тях облагаеми застрахователни договори;

2. застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, работещи при условията на правото на установяване, за сключените от тях облагаеми застрахователни договори;

3. данъчните представители по чл. 19, в случаите, когато облагаемите застрахователни договори са сключени от застрахователи по чл. 8, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, работещи при условията на свободата на предоставяне на услуги.

(2) В случаите на прехвърляне на застрахователен портфейл при условията и по реда на Кодекса за застраховането, данъчно задължено лице за прехвърлените облагаеми застрахователни договори е поемания застраховател или негов данъчен представител, когато поеманият застраховател е застраховател по чл. 8, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, работещ при условията на свободата на предоставяне на услуги.

(3) Данъчно задължените лица декларират и внасят данъка.

Облагаеми застрахователни договори

Чл. 4. Облагаеми застрахователни договори са всички застрахователни договори, по които застрахователните премии не са освободени от облагане с данък по реда на чл. 5 и при които рисковете са разположени на територията на Република България.

Застрахователни премии, освободени от облагане

Чл. 5. С данък не се облагат застрахователните премии по следните застрахователни договори:

1. договори за презастраховане и ретроцесия;

2. договорите по Раздел I на Приложение № 1 към Кодекса за застраховането;

3. договорите за застраховки на товари по време на международен превоз по т. 7 от Раздел II на Приложение № 1 към Кодекса за застраховането, когато началната или крайната точка на превоза е извън територията на Република България;

4. договорите за застраховки по т. 5, 6, 11 и 12 от Раздел II на Приложение № 1 към Кодекса за застраховането.

Обмен на информация

Чл. 6. Комисията за финансов надзор уведомява Националната агенция за приходите за застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, изразили намерение да извършват дейност при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги.

Глава втора

ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ДАНЪКА

Данъчно събитие

Чл. 7. (1) Данъчно събитие е получаването на застрахователна премия от застраховател по сключен облагаем застрахователен договор.

(2) При разсрочено плащане на застрахователната премия, всяко получаване на част от застрахователната премия се счита за отделно данъчно събитие.

(3) Данъчното събитие възниква на датата, на която застрахователят получи застрахователната премия.

(4) Когато застрахователният договор е сключен чрез посредничеството на застрахователен посредник, данъчното събитие възниква на датата, на която застрахователят получи застрахователната премия от застрахователния посредник.

(5) За получаване на застрахователна премия се счита и прихващането на дължимата застрахователна премия срещу уреждане на насрещни задължения на застрахователя към застрахования. В този случай данъчното събитие възниква на датата на прихващането или плащането на задължението.

(6) Данъчно събитие е налице и при възстановяване на бонуси и отстъпки на застрахователя, като то възниква на датата на плащането/прихващането на бонусите и отстъпките.

(7) Данъкът става изискуем на датата на възникване на данъчното събитие.

Данъчна основа

Чл. 8. (1) Данъчната основа е застрахователната премия, получена от застрахователя по облагаем застрахователен договор.

(2) При разсрочено плащане на застрахователната премия, данъчната основа е получената от застрахователя част от застрахователната премия.

(3) Данъчната основа се увеличава с възстановените бонуси и отстъпки на застрахователя.

(4) Данъчната основа се намалява с включените в застрахователната премия суми за:

1. Гаранционния фонд по чл. 287 от Кодекса за застраховането;

2. Фонд за обезпечаване на застрахователни вземания по чл. 311д от Кодекса за застраховането;

3. Фонд „Земеделие” съгласно чл. 14, ал. 1, т. 3 от Закона за подпомагане на земеделските производители.

(5) В данъчната основа не се включват предоставените бонуси и отстъпки от застрахователната премия, когато се предоставят на застрахования с плащането на застрахователната премия.

(6) Когато застрахователната премия е получена в чуждестранна валута, данъчната основа се определя на базата на левовата равностойност на тази валута по курса, обявен от Българската народна банка, към датата на получаване от застрахователя.

Данъчна ставка

Чл. 9. Данъчната ставка е 2 на сто.

Определяне размера на данъка

Чл. 10. (1) Размерът на данъка се определя, като данъчната основа се умножи по данъчната ставка.

(2) Данъкът задължително се посочва в застрахователния договор отделно от дължимата застрахователна премия и от дължимата на застрахователя сума.

Данъчен период

Чл. 11. Данъчният период за определяне на дължимия данък е календарния месец.

Дължим данък за данъчния период

Чл. 12. (1) Дължимият данък за данъчния период е разликата между:

1. общата сума на данъка, който е изискуем от застрахователя за данъчния период, и

2. общата сума на данъка върху върнатите застрахователни премии през този данъчен период.

(2) Общата сума на данъка върху върнатите застрахователни премии през данъчния период се определя, като сумата на върнатите застрахователни премии по облагаеми застрахователни договори през данъчния период се умножи по данъчната ставка.

(3) Когато общата сума на данъка върху върнатите застрахователни премии през данъчния период превишава общата сума на данъка, който е изискуем от застрахователя за този данъчен период, превишението се приспада последователно от дължимия данък за следващите данъчни периоди.

Счетоводна отчетност

Чл. 13. Застрахователят е длъжен да води подробна счетоводна отчетност, която е достатъчна за установяване на задълженията му по този закон от органите по приходите.

Глава трета

ДЕКЛАРИРАНЕ, ВНАСЯНЕ И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ДАНЪК

Деклариране на данъка

Чл. 14. (1) Данъчно задължените лица подават данъчна декларация по образец за предходното календарно тримесечие в срок до края на месеца, следващ тримесечието.

(2) Данъчните представители подават еднократно и данъчна декларация по образец за първия данъчен период, за който се дължи данък, в срок до края на следващия месец.

(3) Данъчните декларации се подават по електронен път в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрацията на данъчно задълженото лице.

(4) Образците на данъчните декларации се утвърждават със заповед на министъра на финансите и се обнародват в "Държавен вестник".

Внасяне на данъка

Чл. 15. (1) Дължимият данък за данъчния период се внася ежемесечно от данъчно задължените лица в срок до края на следващия месец.

(2) Дължимият данък се внася в приход на републиканския бюджет по сметка на териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице.

(3) Дължимият данък се смята за внесен на датата, на която сумата е постъпила в републиканския бюджет по сметката на съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите.

Възстановяване на данък

Чл. 16. (1) При връщане на застрахователна премия или част от нея, застрахователят възстановява на застрахования и данък.

(2) Размерът на данъка, подлежащ на възстановяване по ал. 1 се определя, като подлежащата на връщане застрахователна премия се умножи по данъчната ставка.

(3) Данъкът, подлежащ на възстановяване се възстановява едновременно с връщането на застрахователната премия или частта от нея.

Лихва за просрочие

Чл. 17. За невнесения в срок дължим данък се дължи лихва съгласно Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания.

Корекции на грешки при декларирането

Чл. 18. (1) Допуснати грешки в подадени данъчни декларации по чл. 14 се коригират по реда на ал. 2 и 3.

(2) Грешките, установени до изтичането на срока за подаване на данъчната декларация, се коригират по реда на чл. 104 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс.

(3) Грешките, установени след изтичането на срока за подаване на данъчната декларация, се коригират в данъчната декларация за данъчния период, през който грешката е установена.

Глава четвърта

ДАНЪЧЕН ПРЕДСТАВИТЕЛ

Определяне на данъчен представител

Чл. 19. (1) Застраховател по чл. 8, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, работещ при условията на свободата на предоставяне на услуги е длъжен да определи данъчен представител.

(2) Данъчен представител на лицето по ал. 1 може да бъде само дееспособно физическо лице с постоянен адрес в страната или постоянно пребиваващо, или местно юридическо лице, което не е в процедура по ликвидация или не е обявено в несъстоятелност и няма изискуеми и неизплатени данъчни задължения и задължения за осигурителни вноски, събирани от Националната агенция за приходите.

(3) Данъчният представител представлява лицето по ал. 1 за всички негови данъчни правоотношения, възникнали на основание на този закон.

(4) При прекратяване на лицето - данъчен представител, или при настъпване на други обстоятелства, които водят до невъзможност това лице да изпълнява задълженията си по този закон, в 14-дневен срок от датата на настъпване на новите обстоятелства лицето по ал. 1 е длъжно да определи нов данъчен представител.

(5) Данъчният представител отговаря солидарно и неограничено за задълженията по този закон на лицето по ал. 1, което представлява.

(б) Регистрацията на данъчния представител се извършва по реда на чл. 82 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс в компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите, по чл. 8 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс, въз основа на данъчната декларация по чл. 14, ал. 2.

Глава пета

АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Чл. 20. (1) Данъчно задължено лице, което не подаде декларация по чл. 14, не я подаде в срок, не посочи или невярно посочи данни или обстоятелства, водещи до определяне на дължимия данък в по-малък размер, се наказва с имуществена санкция, в размер от 500 до 2 000 лв.

(2) При повторно нарушение по ал. 1 размерът на имуществената санкция е от 1 000 до 4 000 лв.

Чл. 21. (1) Данъчно задължено лице, което не посочи данъка в застрахователния договор, съгласно изискванията на чл. 10, се наказва с имуществена санкция, в размер от 500 до 2 000 лв.

(2) При повторно нарушение по ал. 1 размерът на имуществената санкция е от 1 000 до 4 000 лв.

ДОПЪЛНИТЕЛНА РАЗПОРЕДБА

§ 1. По смисъла на този закон:

1. „Застраховател” е този по чл. 8, ал. 1 от Кодекса за застраховането.

2. „Застрахователна премия” е договорената сума в облагаем застрахователен договор, която се заплаща на застрахователя като цена срещу поетите от него рискове за срока на действие на застрахователния договор. Не се смятат за част от застрахователната премия платените на застрахователя лихви и неустойки, които имат обезщетителен характер.

3. „Договор за презастраховане” и „Договор за ретроцесия” са тези по смисъла на Кодекса за застраховането.

4. „Рисковете, разположени на територията на Република България” са тези определени в § 1, т. 22 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането.

5. „Бонуси и отстъпки” за целите на чл. 7, ал. 6 и чл. 8, ал. 3 са възстановените бонуси и отстъпки на застрахователя, които са предоставени от него на застрахования при сключване на облагаем застрахователен договор, като намаление на застрахователната премия и които са платени/прихванати поради несбъждане на условията, при които същите са предоставени.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. Този закон се прилага за облагаеми застрахователни договори, сключени или предоговорени след 31 август 2010 г., както и за застрахователни премии получени след 31 август 2011 г., по облагаеми застрахователни договори сключени преди 1 септември 2010 г.

§ 2. В Кодекса за застраховането (обн., ДВ, бр. 103 от 2005 г., доп., бр. 105 от 2005 г., изм., бр. 30 и 33 от 2006 г., изм. и доп., бр. 34 от 2006 г., изм., бр. 54, 59, 80, 82 и 105 от 2006 г., изм. и доп., бр. 48 от 2007 г., изм., бр. 53 от 2007 г., изм. и доп., бр. 97 от 2007 г., доп., бр. 100 от 2007 г., изм., бр. 109 от 2007 г., бр. 67 и 69 от 2008 г., изм. и доп., бр.

24 от 2009 г., доп., бр. 41 от 2009 г., бр. 19 от 2010 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 287, ал. 3 изречение второ думите „може да бъде посочена” се заменят със „се посочва”.

2. В чл. 311и, ал. 4 изречение второ думите „може да бъде посочена” се заменят със „се посочва”.

3. В § 1 от Допълнителните разпоредби се правят следните изменения:

а) точка 15 се изменя така:

„15. "Установяване в държава членка" е седалище, представителство или клон на юридическо лице, включително всяко постоянно присъствие на юридическото лице на територията на държава членка, дори когато това присъствие не е под формата на представителство или клон, а чрез постоянен офис, управляван от собствен персонал на юридическото лице или от лице, което е независимо, но има постоянни правомощия да действа от името на юридическото лице.“

б) точка 22, буква „г” се изменя така:

„г) във всички останали случаи рискът е разположен в:

аа) държавата членка, където е постоянното пребиваване на застрахования, ако застрахованият е физическо лице, или

бб) държавата членка, където се намира установяването на юридическото лице, за което се отнася застрахователния договор, ако застрахованият е юридическо лице.“

§ 3. Законът влиза в сила от 1 септември 2010 г.